

نوشته:
بروس
بلی وین

حافظه بصری خود را

پروردش دهید

ترجمه
احمدراد

آیا هر گز به کسانی برخورده اید که دارای چنان استعداد شگفت انگیزی باشند که هر وقت بخواهند بتوانند در ذهن خود تصویر مشخصی از حوادث گذشته را در نظر آورند؟ سعی کنید شما هم چنین استعدادی را به دست آورید، افکارتان رنگ و روی تازه‌وار پیدا خواهد کرد.

یک کیلوپر سنگین تر است یا یک کیلو سرب؟ همه کس پاسخ این پرسش را می‌داند: یک کیلو همیشه یک کیلو است. ولی نکته قابل توجه این است که دانسته شود باخواندن این چند کلمه ناگهان در ذهن شما چه نوع تصویری نقش‌هی بندد. بعضی اشخاص همین که به این سؤال برخوردمند، به طور مشخص، ترازویی در ذهن خود می‌بینند که در یک کفه آن مکعبی سربی قرار دارد و در کفه دیگر تودهیی از پر. بعضی دیگر هیچگونه تصویری در ذهنشان مرسم نمی‌شود، و هویت موضوع را جز به تبع کلمات درک نمی‌کنند.

استعداد «ساختن تابلوهایی در مغز» نزد افراد مختلف بسیار متفاوت است. چندین سال پیش سرفرانسیس گالتون، دانشمند انگلیسی از دوستان خود در خواست کرد وضع میزی که همان روز بدوز آن چاشت صرف کرده‌اند ترسیم و تشریح کنند.

بعضی به تفصیل و با تمام جزئیات، میز صبحانه را به خاطر آورده بی کم و زیاد شکل و رنگ همه‌چیز را توضیح داده بودند، عده دیگری کم و بیش از آنچه دیده بودند به خاطرداشتند، گروه سوم وضع نامشخص و مبهمی مانند تصویری که از دستگاه عکاسی بد تنظیم شده‌ای گرفته شده باشد، در خاطرشنان مانده بود، عده بسیاری هم هرچه دیده بودند فراموش کرده بودند و همه دیده‌ها از نظرشان غایب مانده بود.

به گفته دانشمندان استعداد ظاهر ساختن تصویرهای مشخص از معلوماتی که در گذشته کسب شده یکی از مواهب فطری و عمومی است. اگر عده بسیاری پس از گذشت چند سال این استعداد را از دست میدهند فقط برای این است که آن را به کار نمی‌برند و به قدر کافی تمرین نمی‌کنند. در صورتی که به کار گماشتن آن ممکن است پر از ش و سودمند باشد، شاهد براین مهارتیست که ویل ایروین، وقتی که خبرنگار روزنامه «سون نیویورک» بود، از خود نشان داد.

داستان هر بوط به سال ۱۹۰۶ است که در آن سال آتشسوزی هولناکی سانفرانسیسکو را ویران ساخت. ایروین که مدتی در آن شهر بزرگ کالیفرنیا زندگی کرده بود، آنجا را خوب می‌شناخت. خبرنگار مزبور همانجا که در دفتر کار خود در نیویورک نشسته بود، جزئیات اخبار و ارقامی که از شهر آسیب دیده هر بوط به آتشسوزی میرسید جمع آوری می‌کرد و در مدت هشت روز گزارش کامل قابل توجه زنده‌ای از وضع غمانگیزی که در فاصله ۵۰۰۰ کیلومتری نیویورک رخداده بود تهیه کرد. در این مدت هشت روز به هیچ کتاب و نقشه‌ای مراجعه نکرده بود، فقط به کمک تصویرهایی که مغز او توانسته بود به پادآورد، برای خوانندگان خود تابلوهایی که به صورتی شکرف همه اشخاص و جاها را نشان میداد ترسیم کرده بود.

به عقیده یکی از روزنامه‌های رقیب، (کاراو یاک نمونه نوسازی تخیلی استثنایی از گزارش عظیمی است که متکی بر مشاهدات شخصی و ارتباط با دیگران به عالی ترین صورت خودآفرینده شده بود).

همه‌ها تا درجه‌ای بالقوه دارای این استعداد هستیم که در حال کمون است، شاهد بر آن کیفیتی است که در حال خواب هیپنوتیسی از اشخاص بروز میکند و در آن حال میتوانند تصویرات ذهنی خود را بازهایت دقت و بهتفصیل شرح دهند. اخیراً در سانفرانسیسکو یک نفر درمنازعه با دیگری کشته شد، قاتل توانسته بود فرار کند، گزارش شاهدان واقعه‌هایم و متنافق بود. عاقبت برای این که جریان حادثه به صورت روش و مشخص معلوم شود، چند نفر از شاهدان داوطلب شدند که به خواب هیپنوتیسی روند، از این راه اطلاعات پر ارزش مفصلی در اختیار پلیس قرارداده شد. صورتسازی بصری در کودکان از اشخاص بالغ معمولاً بسیار گسترده‌تر است (بهمین جهت است که بیشتر آنها نمایشگر و مقلدند) اما با افزایش سن این استعداد ضعیف می‌شود. بعضی از اطفال تا درجه‌ای بسیار عالی از این موهب برخوردارند، از آن جمله پسر بچه‌ای را میتوان نام برد که موقعی نهنگی را که دهانش را کاملاً باز کرده بود به انشان داده بودند یک سال بعد ازاو سؤال شد که آن حیوان چند دندان داشت، پسر ک با یاد آوردن تصویر آن حیوان در ذهن خود شماره صحیح دندانهای اورا گفت.

برخی از سالمدان نیز در این قسمت دارای هویتی استثنائی هستند، از آن جمله قهرمانان بازی شطرنج هستند که میتوانند در ۲۰ تا ۱۵ دست بازی همزمان شرکت کنند، بدون اینکه صفحه شطرنج را ببینند، در این مورد ظهور تصویرهای هندسی به حد اعلای خود میرسد. بازی کن در مغز خود همه مهره‌ها را، در هر صفحه شطرنج درست در همانجا که در آخرین بازی قرار داشته‌اند می‌بیند.

در ریاضی‌دانان بزرگ این گونه استعداد عموماً بسیار نیرومند است، اجزاء اصلی مسائل پیچیده و مفصل در نظر ایشان بر روی یک قسم تخته سیاه ذهنی نمایان می‌شود.

جونون توهان، مانند همه ریاضی‌دانان نابغه، آخرین نتیجه محاسبات علمی را، در ذهن خود نوشته میدید و برای او جزاینکه آنرا «بلند بخواند» کاری باقی نمی‌ماند.

شارل اوانس هوقس که رئیس دیوان عالی کشورهای متحده امریکاشد، دارای استعداد قابل توجهی بود. در آن موقع که وزیر امور خارجه بود، در دفترش بودم که صورت نطقی را به خانم تندنویس املا میکرد. دو ساعت بعد همان نطق را بدون هیچ یادداشتی ایراد کرد. من یک نسخه از متن آن نطق را مقابل خود داشتم میدیدم که کلمه به کلمه همان را در مدت نیم ساعت تکرار کرد.

باید توجه داشت که استعداد نمودار ساختن سریع خاطرات بصری ظاهرآ رابطه‌ای با کم وزیادی میزان هوش ندارد. برای اینکه از میزان این استعداد خود آگاه شوید، یک سطر که با حروف چاپ نوشته شده باشد (بهتر است که حروف به قدر کافی درشت باشند) و یک قطعه کاغذ تهیه کنید. دو ثلث اخیر سطر را با کاغذ پوشانید و بینید آیا میتوانید باز هم کلمات را بخوانید. در صورتیکه جواب مثبت است استعداد نمایان ساختن خاطرات بصری شما به اندازه کافی خوب است.

غالب افراد به درستی از این استعداد خود استفاده نمی‌کنند. آیا شما از کسانی هستید که نام و قیافه اشخاص را فراموش میکنید؟ عده این گروه بسیارند. نخستین شخص نا آشنا را که در جایی می‌بینید به وقت نگاه کنید و در باطن خود مصمم شوید که به همچنین بیرون رفتن از آن محل خطوط چهراها و را به طور مشخص و سریع در ذهن خویش نمودار سازید.

با کمی دقیق و تمرین کم کم موفق خواهید شد که قیافه اشخاص را به خاطر بسپارید، بعید است که اگر واقعاً مصمم باشید در این قسمت پیشرفت حاصل نکنید. دفعه بعدوقتی میخواهید عمل حساب آسانی را انجام دهید، ارقام را ببروی تخته سیاه ذهنی تصویر کنید و سعی کنید بدون استعمال کاغذ و مداد جواب را بدست آورید. برای اینکه هنر ثبت اشیاء دیده شده را بجهوانان بیاموزند، بدون اطلاع آنان اشیاء مختلفی را ببروی صفحه‌ای می‌کسترنند و به آنان اجازه میدهند فقط چند ثانیه به آنها نظر بیندازند، بعد روی آنها را می‌پوشانند و از آنان میخواهند که آن اشیاء

را زبانی یا کتبی نام ببرند . البته در دفعه‌های اول عده کمی را بخاطر خواهند آورد ولی پس از چند ماه تمرین خواهند توانست صورت کاملی از اشیاء عرضه شده تهیه کنند .

حکایتی از جرج مارشال امریکائی (واضع طرح مارشال) معروف است که او گفته وقتی من می‌خواهم یک صفحه ارقام چابی یامیدان جنگی را به یاد بیاورم ، آن صفحه و میدان را حقیقتاً در ذهن خود می‌بینم . هنگام جنگ بین المللی دوم ، در مصاحبه‌ای که ۶۰ خبرنگار جنگی حاضر بودند ، سرتیپ مارشال از آنان پرسید چه مسائلی را می‌خواهند مطرح کنند . پس از آنکه همه ۶۰ نفر سوالات خود را بیان کردند او تقریباً ۳۰ ثانیه به نقطه مبهمی متوجه شد ، سپس به سخن گفتن آغاز کرد و در مدت ۴۰ دقیقه اوضاع را به تفصیل تشریح کرد ، و در ضمن به سوال هر یک از ۶۰ نفر جواب کامل داد . خبرگزاران از هوش سرشار کنفرانس دهنده در شکفت ماندند . چیزی که بیشتر مایه تعجب ایشان بود ، این بود که هر قسمت از سخنرانی که مربوط به سوال یکی از خبرنگاران می‌شد ، در آن موقع مارشال مستقیماً به چشمان آن خبرنگار نگاه می‌کرد .

البته کمتر کسیست که میتواند تا این درجه استعداد بروز دهد ، اما برای همه ممکن است که لااقل استعداد خود را تا آن اندازه پرورش دهنده که بتوانند تصویر های خاطرات گذشته را از نو در ذهن پدیدارسازند ، بتوانند مسافت‌هایی که به نقاط دیدنی کرده‌اند در ذهن مجسم کنند ، از یادآوری صحنه‌هایی که مایه تهییج و تحسین آنان بوده لذت ببرند ، مجالس بزم و نمایش‌های هنری که برای ایشان جالب بوده به خاطر بیاورند . با تمرینات عملی بکوشید استعداد بصری که در زمان تولد داشته‌اید از نو به دست آورید . هر آن چه که دست آفرینش بهما عطا کرده لابد به اقتضای حکمتی بوده و دلیلی داشته . ناسپاسیست که از راه نادانی و غفلت بعضی از آنرا مهمل گذاریم و هورد استفاده قرار ندهیم .